

XXIII.

Betænkning

over

Forslag til Lov om Forebyggelsesmidler mod Utugt og til at modarbejde den veneriske Smittes Udbredelse.

(Afgiven af Folketingets Udvalg den 10de Februar 1892.)

Medens der kan være forskellige Meninger om meget af, hvad der er kommet frem under Debatten om Statens Stilling til Prostitutionslasten, Utugt brugt som Erhverv, formener man, at der ikke kan være nogen Tvivl om, at det er i Strid med den kristelige Sædelære, at Staten lader sine Myndigheder give Kvinder Tilladelse til at søge Erhverv ved Utugt, og endnu meget værre tager det sig ud, at Staten endog i visse Tilfælde uden Kvindens Vilje indskriber hende som offentlig Skøge. Medens nemlig den ikke indskrevne Kvinde straffes, naar hun mod Advarsel søger Erhverv ved Utugt, bliver der derefter ikke blot givet hende Tilladelse til nu at søge dette Erhverv, men ved det Tilfyn, hun i den Anledning undergives, enten hun ønsker det eller ej, bliver hun ligefrem nødsaget dertil, idet ingen anden Levevej staar hende aaben. Denne Fremgangsmaade er ikke blot usvarlig i sædelig Henseende, men den indeholder en Modsigelse og er til Forvirring for den sunde Fornuft.

Der kan ikke være Tvivl om, og det vil sikkert ikke af nogen blive bestridt, at en

saadan Fremgangsmaade fra Statens Side ikke kan undgaa at virke nedbrydende paa Sædelighedsfølelsen hos Folket og da frem for alt i Befolkningen paa de Steder, hvor Utugtserhvervet har sit Sæde. At Prostitutionen drives som offentlig under Statens Tilfyn, giver Lasten et Stik af Lovlighed, der forvirrer Begreberne om godt og ondt uden formentlig i anden Retning at gøre nogen Gavn.

Den Forventning, man nærrede om en Begrænsning af de veneriske Sygdommes Udbredelse ved Loven af 10de April 1874, er nemlig ikke gaaet i Opfyldelse paa nogen mærkbar Maade. Ligesom disse Sygdomme tiltog i Udbredelse i København forinden 1874, uanset at Politiet allerede da i over et halvt Aarhundrede havde tilladt en offentlig Prostitution at drives og ordnet og tilset denne, saaledes er Sygdommen her vedbleven at tage til ogsaa efter 1874, medens Sygdommen derimod samtidig er gaaet tilbage i Provinserne uden for København, hvor ingen offentlig Prostitution har været indrettet. I en Erklæring fra Sundhedskollegiet, som i 1889 blev forelagt Tinget, erklæres da ogsaa, at det ikke kan paa-